

Arrest

nr. 243 573 van 30 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2020 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 december 1989.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 2 april 2018. Op 9 april 2018 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 januari 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 4 maart 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M.S., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch een Pashtun te zijn en het soennitische geloof te belijden. U bent geboren op 01 december 1989 in het dorp Mamaki, district Jalrez, in de Afghaanse provincie Maidan Wardak. Hoewel u in de moskee religieuze studies volgde, hebt u nooit enig formeel onderwijs genoten en bijgevolg kan u wel een beetje lezen maar hebt u nooit leren schrijven. U hoedde de dieren van uw familie maar had geen eigen inkomen. Uw broer had wel een job, bij de Afghaanse overheid. Dit bracht hem onder de negatieve aandacht van de taliban. Uw broer trachtte uit Afghanistan te vluchten maar werd onderschept door de taliban, die ook u kwam arresteren. U besloot dan ook zelf het land te verlaten nadat de taliban u hadden laten gaan, en reisde naar het Verenigd Koninkrijk, waar u toekwam in 2005 en een asielaanvraag indiende. In 2008 kreeg u een negatieve beslissing, waartegen u in beroep bent gegaan. Ook die procedure werd in uw nadeel beslecht, waarna u verder illegaal op het Britse grondgebied verbleef. In 2013 werd u opgepakt en uitgewezen naar Afghanistan. Na aankomst in Kabul reisde u naar uw ouderlijke thuis in Maidan Wardak. Daar ontdekte u dat de talibanleider met wie u problemen had gekend was overleden. U kocht een auto met het geld dat u in Europa had verdiend en ging als chauffeur aan de slag. U stapte tevens in het huwelijksbootje met B.M., en jullie kregen een dochter en een zoon, die zich momenteel allebei bij de moeder in Afghanistan bevinden.

Uw aanwezigheid in Afghanistan werd echter weer problematisch in 2014, toen u stopte aan een checkpoint van de lokale politie, de zogenaamde arbaki. Tijdens hun controle gaven zij u opdracht om goederen mee te nemen die aan het eerstvolgende checkpoint moesten worden afgeleverd. Zoiets wordt door de taliban ten strengste verboden, maar aangezien de arbaki uw naam en nummerplaat hadden genoteerd kon u niet onder dat karwei uit. Indien u aanstoot zou geven aan de arbaki zou het u onmogelijk gemaakt worden om in de toekomst nog de checkpoints op deze weg te passeren. Nog voor u het volgende checkpoint kon bereiken werd uw auto echter gestopt door talibanstrijders. Zij haalden u meteen uit de auto en boeiden en blinddoekten u. U werd door hen meegenomen en samen met twee andere mannen opgesloten in een container. Na drie dagen opsluiting werd u uit de container gehaald en ondervraagd. Gedurende de 20 dagen die volgden op uw gevangenschap preekten de talibanstrijders tegen u om u te overtuigen hen te vervoegen in hun strijd tegen de Afghaanse regering en de buitenlanders die hen steunen. U praatte hen naar de mond en deed alsof u het met hen eens was. De taliban vertrouwden u niet, maar stonden toch toe dat u korte tijd naar huis terugkeerde voor een familiebezoek. Eerst namen ze echter foto's van u, zodat ze een opsporingsbericht konden verspreiden indien u zich niet hield aan de voorwaarden van uw tijdelijke vrijlating. U keerde naar huis terug en vertelde wat u allemaal was overkomen aan uw familie, die van u geen enkel teken meer had ontvangen sinds uw verdwijning. Zij waren van mening dat uw problemen ernstig waren en dat het beter was als u opnieuw het land zou verlaten. Eind 2014 verliet u een tweede maal Afghanistan en reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Hongarije, Italië, Griekenland, en Frankrijk naar Groot-Brittannië, waar u na een wachtperiode van acht à negen maanden in Calais bent toegekomen. Ondertussen diende u verzoeken om internationale bescherming in bij de bevoegde instanties in Hongarije, Kroatië, Italië en Frankrijk. In Groot-Brittannië stuurde u een formulier op waarmee u een verzoek tot internationale bescherming kon indienen en daarna wachtte u op een antwoord. In 2018 besloot u evenwel Groot-Brittannië de rug toe te keren en naar België te reizen om hier een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. U kwam aan in België op 02 april 2019 en diende op 09 april 2019 een verzoek tot internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban te zullen worden gedood. U vreest tevens de Afghaanse overheid, aangezien u niet hebt voldaan aan het bevel om goederen af te leveren aan het checkpoint.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u een rijbewijs neergelegd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat uw verzoek om internationale bescherming een bijzonder laattijdig karakter heeft. Volgens uw verklaringen hebt u immers eind 2014 Afghanistan verlaten om naar Europa te reizen (CGVS, p.8). U ontkent tijdens het persoonlijk onderhoud dat u ooit asiel hebt gevraagd tijdens uw reis, hoewel u toegeeft dat uw vingerafdrukken onderweg werden genomen (CGVS, p.8). Slechts nadat u met uw verklaringen bij DVZ (DVZ, Verklaring DVZ, p.9-11) werd geconfronteerd, bevestigt u in Hongarije, Kroatië en Italië een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend (CGVS, p.21). Bij DVZ verklaarde u in Italië asiel gevraagd te hebben om te verhinderen dat u opnieuw naar Griekenland zou worden teruggestuurd (DVZ, Verklaring DVZ, p.10), en zou daar weer zijn vertrokken omdat de opvang er tekortschoot en u leed aan astma (CGVS, p.21). U schat dat u later ongeveer 8 à 9 maanden hebt doorgebracht in Frankrijk (CGVS, p.9), waar u wel eens uw vingerafdrukken hebt gegeven zodat u een warme slaapplek kon krijgen, maar ging uiteindelijk niet door met uw verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk (CGVS, p.6,21). Dat u enerzijds zegt uw verzoek in Italië zo te hebben gelaten omdat de opvang er tekort schoot, en anderzijds erkent dat u ook wel eens een asielaanvraag deed om gebruik te kunnen maken van opvang en ondersteuning die voor verzoekers werd voorbehouden is reeds een sterke aanwijzing van het volstreekte gebrek aan sérieux waarmee u deze procedures bejegt. U probeert overigens de redenering om te draaien door plots te stellen dat de Franse instanties “geen beslissing willen geven” alvorens nogmaals te herhalen dat u niet van plan was om in Frankrijk te blijven (CGVS, p.22). Dat u door uw eerdere ervaringen wist en begreep dat u internationale bescherming kon vragen in de Europese lidstaten, en daar slechts op wispelturige en opportunistische wijze gebruik van maakte omdat u “er niet meer bezig was” en “gewoon verder wilde naar het volgende land” (CGVS, p.9), doet dan ook in ernstige mate afbreuk van de door u beweerde vrees. Overigens is het opmerkelijk dat u warm en koud blaast over uw tweede verblijf in het Verenigd Koninkrijk: u verklaart de ene maal dat u daar een asielpprocedure bent begonnen en wachtte op een afspraak (CGVS, p.9) terwijl u even tevoren nog had gezegd dat u geen vingerafdrukken wilde geven in Groot-Brittannië omdat u vreesde dat men u opnieuw zou deporteren (CGVS, p.9). Dat u werkelijk leefde met de angst om naar Afghanistan te worden teruggestuurd en toch weloverwogen de kans aan uw neus voorbij liet gaan om internationale bescherming te vragen in de andere Europese landen die u doorkruiste kadert in geen enkel logisch geheel. U legt overigens ook geen enkel bewijs voor dat u zich hebt aangemeld voor een procedure in Engeland, waardoor u niet verder komt dan blote beweringen. Dat u tijdens de twee jaar die u ginds beweert te hebben doorgebracht ook geen enkele andere stap hebt gezet om gebruik te maken van uw recht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en geduldig bleef wachten op een antwoord op uw brief (CGVS, p.9,22) is evenmin waarschijnlijk gezien de precare aard van uw illegale verblijf. Dit geldt des te meer daar de Britse asielinstanties informatie verspreiden in het Pashto, uw moedertaal (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.3) en u trouwens zelf ook Engels spreekt (CGVS, p.10) waardoor moet worden aangenomen dat u in staat was om informatie over uw procedure op te zoeken. U bent tenslotte toch in staat om uw smartphone te gebruiken om op het internet te gaan (CGVS, p.5).

Voorts dient gewezen te worden op uw weinig coherente en geloofwaardige verklaringen over uw identiteitsdocumenten. Zo legt u tijdens het persoonlijk onderhoud plots een rijbewijs voor ter staving van uw identiteit, hoewel u aanvankelijk zei geen documenten te willen voorleggen (CGVS, p.4). U beweert thans dat u dit rijbewijs al sinds 2014 bij u draagt (CGVS, p.4). In dat geval is het vreemd dat u dit stuk niet hebt voorgelegd bij DVZ, waar het uitdrukkelijk vermeld staat als voorbeeld (DVZ, Verklaring DVZ, p.11). Het taskara (Afghaanse identiteitsbewijs) waarvan u toen hebt gezegd dat een dorpsgenoot van u het met de post had opgestuurd (DVZ, Verklaring DVZ, p.11) zou dan weer uit uw rugzak zijn gevallen en nooit meer teruggezien zijn (CGVS, p.4). Deze twee versies zijn uiteraard manifest in strijd met elkaar, iets wat u probeert op te helderen door te stellen dat u nooit hebt gezegd dat uw taskara reeds was verstuurd, maar dat u zou navragen of u ergens een kopie van het taskara kon vinden (CGVS, p.22). Het louter ontkennen van uw eerdere uitspraken schiet schromelijk tekort als uitleg, zeker aangezien u verklaarde dat het interview bij DVZ goed is verlopen en dat u de tolk daar goed hebt begrepen (CGVS, p.2-3). Het is pas nadat uw advocaat zijn slotopmerkingen heeft geformuleerd dat u plots meldt dat u veel stress had, wat aan de basis ligt van de vastgestelde tekortkomingen in uw verklaringen bij DVZ (CGVS, p.26). Dat u zo laattijdig pas met deze opmerking komt aandraven is evenwel niet meer dan een post factum uitleg. Uw advocaat geeft als oorzaak van deze inconsistenties dat u niet zou hebben begrepen bij DVZ dat u het rijbewijs kon laten zien (CGVS, p.26) wat, zelfs als deze uitleg gevolgd kan worden, geenszins kan toelichten waarom u toen andere verklaringen aflegde over het taskara. Uw paspoort kan u ook niet voorleggen, want dat bent u verloren in Afghanistan. U weet niet meer precies wat er is gebeurd toen (CGVS, p.4). Wat er ook van zij, het enige stuk dat uw

identiteit en herkomst zou ondersteunen is volgens uw zeggen uitgereikt in Kabul (CGVS, p.22) en niet in de provincie waar u zou hebben gewoond (CGVS, p.7) en de rijopleiding zou hebben gevolgd (CGVS, p.22). Uit de toegevoegde informatie blijkt overigens dat allerhande documenten in Afghanistan, wegens de hoge corruptiegraad, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Bijgevolg hebben dergelijke identiteitsbewijzen slechts een zeer geringe bewijswaarde. Door uw inconsistente verklaringen rijzen er dus sterke twijfels bij het enige document dat u neerlegt en dat uw identiteit zou bevestigen. Bijgevolg acht het CGVS uw identiteit niet ontegensprekelijk aangetoond. Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas, daar u het CGVS geen eenduidig zicht heeft op wie u bent en waar u vandaan komt. Overigens is het CGVS ook niet in staat om te bepalen of u in Engeland daadwerkelijk ooit asiel hebt gevraagd en zo ja, onder welke naam. Hoewel u bent uitgenodigd om een foto van uw Britse identiteitsbewijs alsnog te bezorgen (CGVS, p.25) hebt u verzuimd om dat ook effectief te doen, een verder element dat doet twifelen aan de oprechtheid van uw verklaringen.

Er zijn overigens ook aanwijzingen dat u geen klare wijn schenkt over het familiale netwerk waarover u kan beschikken in Afghanistan. Zo wijst het CGVS er op dat u bij DVZ verklaarde dat u twee broers had: D.M. en K.M., die respectievelijk in 2004 en 2014 werden vermoord (DVZ, Verklaring DVZ, p.8). Tijdens uw persoonlijk onderhoud beweert u dan weer slechts één broer te hebben, K.M. (CGVS, p.12). Deze is evenwel spoorloos verdwenen kort voordat u de eerste maal uit Afghanistan bent vertrokken (CGVS, p.6,8). Dit raakt kant noch wal, aangezien uw broer niet tegelijkertijd spoorloos verdwenen kan zijn voor uw vertrek in 2005 (CGVS, p.6) en vermoord kan zijn geweest in 2014, zoals u zei bij DVZ. U bent met uw eerdere uitspraken geconfronteerd en komt dan niet verder dan de bewering dat het in werkelijkheid gaat om uw broer en een neef en dat u ofwel een fout hebt gemaakt, ofwel verkeerd bent begrepen toen (CGVS, p.21). Daarmee slaagt u er geenszins in om deze tegenstrijdigheid op te heffen. Dat uw advocaat beweert dat deze verklaringen niet aan u werden voorgelezen (CGVS, p.26), wat overigens een blote bewering is, kan ook niets wijzigen aan de feitelijke vaststelling dat er over uw broers en zussen gedetailleerde verklaringen werden genoteerd toen. Ook dat uw moeder zich momenteel nog steeds in Mamaki zou bevinden, samen met uw kinderen, een neefje dat momenteel 12 à 13 jaar oud is en uw vrouw (CGVS, p.11) kan niet aanvaard worden. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat vrouwen precies vanwege tradities zoals de pashtunwali in beperkte mate toegang hebben tot basisrechten, dat zeker weduwes zoals uw moeder een bijzonder lage plaats hebben op de maatschappelijke ladder, en dat het ongehoord en ondenkbaar is dat een vrouw in Afghanistan alleen zou wonen, of zelfs alleen met haar kinderen, zonder een volwassen man in het huishouden (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr. 2). Volgens uw verklaringen wordt uw familie trouwens nog steeds door de taliban onder druk gezet (CGVS, p.14,17), wat nog meer onwaarschijnlijk maakt dat uw moeder zonder de bescherming van een mannelijke verwant op dezelfde plaats zou blijven wonen. Dit stelt uw verklaringen uiteraard opnieuw in een bedrieglijk daglicht en bezoedelt wat er nog zou resten van uw geloofwaardigheid.

Los van uw gedrag, dat moeilijk in overeenstemming te brengen valt met een gegronde vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade, moet worden geconcludeerd dat uw verklaringen door tal van tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden over de hele lijn ongeloofwaardig zijn.

Zo verklaart u aanvankelijk ondubbelzinnig na uw terugkeer uit Engeland geen problemen te hebben gekend, totdat de taliban uw voertuig tegenhielden op de hoofdweg. De problemen die u in het verleden had gekend met de taliban waren immers zonder dat u het wist ten einde gekomen toen de lokale talibancommandant was overleden (CGVS, p.14). Deze verklaringen lijkt u even later echter te wijzigen als u zegt dat de taliban sinds uw terugkeer reeds verschillende malen naar uw huis waren gekomen om u met de kolf van een geweer te slagen omdat u geen baard had, en uw familie daarom veronderstelde dat de taliban u hadden opgepakt en vastgehouden toen u op een dag niet meer thuiskwam (CGVS, p.17). U doet dat evenwel meteen af als geen groot probleem, "geen ramp" (CGVS, p.17). Dat u beweert reeds eenmaal voor de taliban te zijn gevlucht omdat u vreesde voor uw leven (CGVS, p.6) en het als een akkefietje afdoet dat diezelfde vijanden geregeld uw fysieke integriteit kwamen schenden, is al weinig overtuigend.

U beweert dat de taliban u op zekere dag op de hoofdweg tegenhielden, blinddoekten, boeiden en meevoerden (CGVS, p.7). U hebt geen idee wat er gebeurde met de passagiers die u vervoerde, en hebt daarvoor ook niet de minste interesse (CGVS, p.16,24). Dat uw ontvoering door de taliban volledig onopgemerkt voorbij ging moet sterk betwijfeld worden aangezien deze plaatsvond in Mamaki, uw eigen dorp (CGVS, p.7). Dat de taliban ofwel een hele groep mensen hebben ontvoerd, dan wel een chauffeur ontvoerden en diens wagen gestolen hebben met achterlating van diverse ooggetuigen, zonder dat dit bekend raakte in uw eigen dorp, is dan ook bijzonder ongeloofwaardig.

Het is evenwel vooral het gebrek aan reactie van uw familie dat weinig aannemelijk is. Gevraagd naar de stappen die zij namen, antwoordt u eerst dat uw familie niet wist waar u was totdat u het 23 dagen

later zelf aan hen kwam vertellen (CGVS, p.15). Nadat de vraag wordt herhaald voegt u er nog aan toe dat uw familie wel naar de dorpsoudsten is gegaan, om hun hulp te vragen bij een zoekactie. Dat leverde geen resultaat op (CGVS, p.15). Pas wanneer u gevraagd wordt of men ooit de taliban benaderde, zegt u dat de dorpelingen inderdaad hebben gevraagd aan de lokale taliban of ze wisten wat er met u was gebeurd, maar dat die nooit binnen de 20 dagen een antwoord zouden geven (CGVS, p.16). Niemand is evenwel ooit gaan vragen aan de arbaki's van het checkpoint op de hoofdweg waar u als chauffeur werkte of zij u nog hadden gezien, dan wel weet hadden van incidenten of verkeersongevallen (CGVS, p.16-17), wat nochtans een voor de hand liggende stap zou zijn. Volgens u deden zij dat niet omdat de hoofdweg zeer ver was en uw familie niet wist wat er met u was gebeurd (CGVS, p.17). Het is echter weinig plausibel dat uw familie zich door deze overwegingen zou laten ontmoedigen als u meer dan drie weken lang spoorloos verdwenen bleef. Zoals hierboven werd opgemerkt zou u trouwens ontvoerd zijn net nadat u in Mamaki was aangekomen (CGVS, p.7), het dorp waar uw familie nog steeds woont (CGVS, p.11). Omgekeerd moeten de arbaki zelf blijkens uw verklaringen nog dezelfde dag gemerkt hebben dat u tussen twee checkpoints was verdwenen: zij noteerden immers uw gegevens om zeker te zijn dat u hun goederen zou vervoeren (CGVS, p.15). Toch zouden zij volgens u pas bij uw familie zijn komen aankloppen toen u het land had verlaten op de 25e dag na uw ontvoering (CGVS, p.20). Dat uw familie drie à vier dagen lang niets ondernam nadat de kostwinner was verdwenen (CGVS, p.17) is reeds weinig geloofwaardig. Dat zij ook daarna geen doortastende stappen hebben ondernomen om meer te weten te komen over uw lot, is al helemaal niet aannemelijk.

In het kamp van de taliban werd u drie dagen lang opgesloten in een container en geslagen (CGVS, p.7,18,19). U zat daar samen met twee andere mannen die hetzelfde hadden gedaan als u. Vreemd genoeg weet u niet hoe lang die mannen al werden vastgehouden, hoewel redelijkerwijs verondersteld mag worden dat u in die onzekere situatie aan hen zou hebben gevraagd hoelang zij al werden gestraft (CGVS, p.19). Vervolgens werd u als enige meegenomen naar een andere plaats en begonnen de taliban tegen u te preken in de hoop u te overtuigen om hun rangen te vervoegen (CGVS, p.19). U veinsde bereidheid om bij te dragen aan hun strijd. Het is echter weinig plausibel dat de taliban een man die zij in het verleden reeds probeerden opsporen (CGVS, p.20), die ze nu op heterdaad hadden betrapt op een overtreding van hun edicten (CGVS, p.15), en die ze kwalijk namen dat hij in het buitenland was geweest (CGVS, p.17) plots niet meer zouden slaan en door preken probeerden te overtuigen (CGVS, p.19) terwijl ze de andere arrestanten lieten zitten. Dat zij u als vermeende tegenstander bovendien actief probeerden rekruteren past al helemaal niet in een logisch kader, evenmin als uw bewering dat zij u vervolgens op vrije voeten stelden. U verklaart immers zelf dat zij pas na twee of drie maanden vertrouwen stellen in een nieuwe rekrut (CGVS, p.19). Dat u in dat geval zonder toezicht naar uw familie mocht vertrekken om hen gerust te stellen, terwijl de taliban aanwezig zijn in uw dorp en dus moeiteloos een bericht hadden kunnen overbrengen zonder het risico te lopen dat u zou ontsnappen, valt nauwelijks ernstig te nemen. Bovendien verklaart u dat u te voet mocht vertrekken uit het kamp (CGVS, p.19) en al gauw de weg naar uw dorp kon vinden omdat u de bergen herkende (CGVS, p.20). Het is pas als wordt opgemerkt dat u op die manier de locatie van het talibankamp zou kunnen verraden, dat u plots gewag maakt van een blinddoek, en meteen het belang daarvan relativeert door te zeggen dat de overheid toch niet in de bergen durft komen (CGVS, p.20), wat allerm minst doorleefd overkomt.

U slaagt er evenmin in om consistente en geloofwaardige verklaringen af te leggen over uw vrees jegens de Afghaanse overheid. Om te beginnen hebt u deze niet spontaan ten berde gebracht toen u de vragen werden gesteld of u nog iets wilde toevoegen aan uw relaas over het tweede vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.14) en wat er gebeurde na uw vertrek uit het land (CGVS, p.17). Als u hierop wordt gewezen, wijt u dat aan het feit dat u niet expliciet werd gevraagd om te vertellen over uw vrees jegens de overheid (CGVS, p.22). Nog steeds komt u niet verder dan een speculatieve vrees: de arbaki zouden kunnen denken dat u een spion bent omdat u hun voedsel niet volgens afspraak hebt afgeleverd, en ze zouden u eventueel kunnen arresteren. Het is pas ettelijke vragen later dat u plots nog toevoegt dat de arbaki's naar u op zoek zijn om u te arresteren (CGVS, p.23). Het lijkt er sterk op dat u doorheen het gehoor uw verhaal opsmukt. Dat u niet spontaan kon vertellen over deze gebeurtenissen omdat er niet naar werd gevraagd kan niet aanvaard worden omdat u wel degelijk werd gevraagd om te vertellen wat er zich had voorgedaan, en zelfs waarom u de Afghaanse overheid vreest. Het is bovendien niet de rol van het CGVS is om uw verklaringen een welbepaalde richting uit te sturen, maar wel uw taak om alle elementen aan te brengen betreffende uw nood aan bescherming. U beweert overigens al eens een gelijkaardige procedure te hebben doorlopen in Engeland, waardoor ook niet kan worden aangenomen dat u volslagen onwetend bent over hoe een vraaggesprek werkt. Bovendien werd u er op gewezen dat uw huidige verklaringen strijdig zijn met wat u hebt gezegd bij DVZ, iets wat u ontkent noch betwist maar totaal negeert om meermaals te klagen dat u de verkeerde vragen voorgeschiedt worden (CGVS, p.23-24). Uw advocaat beweert andermaal dat uw verklaringen bij DVZ

niet zijn voorgelezen aan u (CGVS, p.26). Het is niet duidelijk waar hij deze uitspraak op stoelt aangezien u wel degelijk heeft ondertekend dat uw verklaringen werden voorgelezen en juist waren zoals blijkt uit de feitelijke vaststellingen (DVZ, Vragenlijst CGVS). Het CGVS moet dan ook besluiten dat u ook geen vrees jegens de Afghaanse overheid aannemelijk hebt gemaakt, en wenst daarbij tevens aan te stippen dat het bijster merkwaardig zou zijn dat de arbaki's hun voedselbedeling aan onbekenden zouden toevertrouwen (CGVS, p.7) en er pas ettelijke weken later aanstoot aan zouden nemen dat deze onderweg verdwenen waren (CGVS, p.20).

Tot slot kan ook nog worden toegevoegd dat u verklaarde niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat u lange tijd in Europa bent verbleven en "een ander soort karakter, een ander soort idee en een ander soort leven" hebt nu (CGVS, p.24-25). U bent gevraagd om dit te verduidelijken en hebt geen enkel element aangebracht ter illustratie of verduidelijking. Ook uw advocaat heeft er op gewezen dat u in totaal al 14 of 15 jaar buiten Afghanistan hebt doorgebracht (CGVS, p.26). Louter deze bewering, waarvoor u overigens geen moeite hebt gedaan om ze te staven, kan op geen enkele wijze een nood aan bescherming aantonen in uw hoofde, a fortiori omdat u geen concrete elementen hebt aangereikt die zouden ondersteunen dat u de draad van uw leven niet zou kunnen oppikken bij terugkeer naar Afghanistan, net zoals u dat hebt kunnen doen in 2014 (CGVS, p.7).

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en

275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.1. Het betoog van de partijen

2.1.1. Het verzoekschrift

In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

In wat zich aandient als een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

De verzoekende partij vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift een foto (stuk 2).

2.1.2. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer, die het volgende document bevat: *“een kopie van zijn badge VK.”*

2.1.3. De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij.

2.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Formele motivering

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62,§2 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.5. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.5.1. De verzoekende partij voert aan dat zij door de taliban wordt bedreigd teneinde zich bij hen aan te sluiten. Tevens voert zij aan dat zij door de arbaki/de Afghaanse overheid wordt bedreigd omdat zij als

chauffeur een levering niet tot een goed einde bracht. Daarnaast voert zij aan dat zij niet naar Afghanistan kan terugkeren omwille van haar langdurig verblijf in Europa.

Ter staving van haar vluchtrelaas legt de verzoekschrift haar rijbewijs (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) en een foto (verzoekschrift, stuk 2) voor. Deze documenten bevatten echter geen elementen die de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten zouden kunnen aantonen. Het rijbewijs is hoogstens een indicatie voor de identiteit van de verzoekende partij, die heden niet wordt betwist. Het bevat verder echter geen elementen die de aangehaalde vervolgingsfeiten zouden kunnen staven. Dit klemmt des te meer daar uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. De foto ontbeert iedere bewijswaarde. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift weliswaar dat deze foto werd genomen ten tijde van haar detentie bij de taliban, doch aan dergelijke privéfoto's kan, gelet op de manipuleerbaarheid van wat wordt afgebeeld naar plaats, tijd en omstandigheden, geen enkele bewijswaarde worden toegekend. Dit klemmt des te meer daar de voorgelegde foto slechts een kopie van een foto van een foto betreft. Kopieën hebben, wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk, geen enkele bewijswaarde.

De ID Application card die zij op 14 februari 2007 van de Home office UK gekregen heeft, heeft geen betrekking op haar huidige verzoek om internationale bescherming.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

2.5.2. Wat betreft de beweerde ontvoering door de taliban, dient vooreerst vastgesteld dat de verzoekende partij verklaart dat zij een eerste maal haar land van herkomst ontvluchtte omdat zij door de taliban werd bedreigd omwille van de werkzaamheden van haar broer bij de Afghaanse overheid. De verzoekende partij diende in het Verenigd Koninkrijk een verzoek om internationale bescherming in, doch bekam een negatieve beslissing en werd uiteindelijk gerepatrieerd naar Afghanistan. Nadat zij er een wagen kocht en aan de slag ging als chauffeur en zij bij een checkpoint van de arbaki de opdracht kreeg om goederen mee te nemen en naar het volgende checkpoint te brengen, werd zij onderweg naar dit volgende checkpoint door de taliban uit haar wagen gehaald, geblinddoekt en gevangengenomen. Vervolgens zou zij gedurende drie dagen samen met twee andere mannen in een container zijn vastgehouden en geslagen, waarna de taliban door middel van preken gedurende 20 dagen trachtten om haar te overtuigen zich bij hen aan te sluiten. De verzoekende partij zou aan de taliban zijn kunnen ontkomen doordat zij haar korte tijd op familiebezoek lieten gaan (zie feitenrelaas in de bestreden beslissing, bevestigd in het verzoekschrift).

De Raad acht het echter geenszins aannemelijk dat de taliban, die de verzoekende partij in het verleden reeds zouden hebben bedreigd omwille van de werkzaamheden van haar broer voor de Afghaanse overheid en die zij onderweg onderschepten met goederen van de arbaki en vervolgens drie dagen vasthielden en sloegen, vervolgens gedurende liefst 20 dagen zouden trachten te overtuigen om zich bij hen aan te sluiten. De verzoekende partij kan in de door haar geschetste omstandigheden immers allesbehalve als een betrouwbare rekrut voor de taliban worden beschouwd, integendeel. Dat de verzoekende partij als chauffeur een interessant profiel zou hebben voor de taliban, is een blote *post factum*-bewering in het verzoekschrift. Het loutere feit dat de verzoekende partij stelt chauffeur te zijn geweest, doet geen afbreuk aan de overige elementen van de door haar geschetste context. Dit klemmt des te meer daar de taliban haar vervolgens zouden hebben vrijgelaten om op familiebezoek te gaan. De verzoekende partij verklaart weliswaar dat de taliban haar niet vertrouwden en foto's namen van haar om ingeval noodzakelijk een opsporingsbericht te kunnen verspreiden, doch het is hoe dan ook niet aannemelijk dat de taliban, die de verzoekende partij niet vertrouwden, haar gewoon alleen naar huis zouden laten gaan. Hierbij lopen zij immers niet enkel het risico dat de verzoekende partij niet meer terugkeert – en eventueel naar het buitenland vlucht zoals zij in het verleden reeds deed – maar tevens dat de verzoekende partij de Afghaanse autoriteiten op de hoogte zou brengen van hetgeen haar door de taliban werd aangedaan. De verzoekende partij verklaart zelf dat de taliban pas na twee of drie maanden vertrouwen stellen in een nieuwe rekrut (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19).

De geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van de verzoekende partij wordt verder ondermijnd doordat zij niet weet hoe lang de twee andere mannen waarmee zij in een container zou zijn opgesloten, reeds

werden vastgehouden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). Dat de verzoekende partij wel wist dat die mannen reeds eerder door de taliban werden opgepakt en weer vrijgelaten maar niet weet hoe lang hun gevangenschap op dat moment duurde, is niet aannemelijk. Het is evenmin aannemelijk dat de verzoekende partij niet weet wat er gebeurde met de passagiers die zij vervoerde op het moment dat zij door de taliban werd meegenomen en dat zij zelfs geen interesse had voor hun lot (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Redelijkerwijze kan nochtans worden verwacht dat de verzoekende partij toch enige interesse heeft voor hetgeen er met haar passagiers is gebeurd nadat zij door de taliban werd geblinddoekt en in een andere wagen werd gezet. Ook dient vastgesteld dat de verzoekende partij enerzijds beweert dat de problemen met de taliban waardoor zij een eerste maal haar land van herkomst ontvluchtte, na haar terugkeer waren opgehouden omdat de betrokken talibancommandant reeds was overleden en dat zij aanvankelijk na deze terugkeer geen problemen kende (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14), terwijl zij later beweert dat de taliban na haar terugkeer haar bedreigden omdat zij geen lange baard had en haar sloegen met de onderkant van een geweer hetgeen zij echter niet als een groot probleem beschouwde (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij aan haar verzoekschrift een foto toevoegt (stuk 2), die volgens haar werd genomen ten tijde van haar detentie. Naast de voorgaande opmerkingen met betrekking tot deze foto (zie *supra*) dient er tevens op gewezen dat het geenszins aannemelijk is dat de taliban een dergelijke foto zouden nemen van een persoon die zij gevangen houden en dat de verzoekende partij deze foto vele jaren later zou kunnen bekomen om in het kader van haar verzoek om internationale bescherming voor te leggen. Het betoog ter terechtzitting dat deze foto onder druk genomen werd om haar te chanteren, doet geenszins afbreuk aan voorgaande motieven.

Voorgaande vaststellingen maken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door de verzoekende partij aangehaalde problemen met de taliban. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde problemen met de arbaki/Afghaanse overheid. Immers, volgens haar verklaringen wordt zij door de arbaki/Afghaanse overheid geïnterviewd omdat zij de goederen niet bij het volgende checkpoint kon afleveren omdat zij door de taliban werd tegengehouden en ontvoerd. Aangezien aan deze ontvoering geen geloof kan worden gehecht, kan niet worden aangenomen dat zij niet in staat was om de goederen aan het volgende checkpoint af te leveren. Wat betreft deze vrees voor de arbaki/Afghaanse overheid, komt de verzoekende partij bovendien niet verder dan speculatie (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22-23). De verzoekende partij stelt weliswaar dat de taliban na haar vertrek nog bij haar huis zijn langs geweest met haar foto maar zij maakt geen enkele melding van een bezoek van de arbaki/Afghaanse overheid en/of van een officiële beschuldiging aan haar adres. Evenmin legt zij enig stuk voor ter staving van haar beweringen, laat staan dat zij heden nog steeds hierdoor zou worden geïnterviewd. In zoverre enig geloof zou kunnen worden gehecht aan het relaas van de verzoekende partij, *quod non*, is het bovendien niet aannemelijk dat de arbaki goederen zouden toevertrouwen aan onbekenden die aan hun checkpoint passeren, de gegevens van de verzoekende partij zouden noteren en vervolgens, vele dagen later pas aanstoot zouden nemen aan het feit dat zij deze goederen niet aan het volgende checkpoint had afgeleverd.

De ernst en de geloofwaardigheid van de door de verzoekende partij aangehaalde vervolgingsfeiten wordt bovendien eens te meer ondermijnd door de laattijdigheid van onderhavig verzoek om internationale bescherming. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal terecht dat de verzoekende partij reeds eind 2014 uit Afghanistan vertrok doch pas op 9 april 2019 onderhavig verzoek om internationale bescherming indient, terwijl haar verklaringen over haar handelswijze na haar aankomst in Europa allerminst getuigen van een ernstige en oprechte nood aan internationale bescherming: *“In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat uw verzoek om internationale bescherming een bijzonder laattijdig karakter heeft. Volgens uw verklaringen hebt u immers eind 2014 Afghanistan verlaten om naar Europa te reizen (CGVS, p.8). U ontkent tijdens het persoonlijk onderhoud dat u ooit asiel hebt gevraagd tijdens uw reis, hoewel u toegeeft dat uw vingerafdrukken onderweg werden genomen (CGVS, p.8). Slechts nadat u met uw verklaringen bij DVZ (DVZ, Verklaring DVZ, p.9-11) werd geconfronteerd, bevestigt u in Hongarije, Kroatië en Italië een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend (CGVS, p.21). Bij DVZ verklaarde u in Italië asiel gevraagd te hebben om te verhinderen dat u opnieuw naar Griekenland zou worden teruggestuurd (DVZ, Verklaring DVZ, p.10), en zou daar weer zijn vertrokken omdat de opvang er tekortschoot en u leed aan astma (CGVS, p.21). U schat dat u later ongeveer 8 à 9 maanden hebt doorgebracht in Frankrijk (CGVS, p.9), waar u wel eens uw vingerafdrukken hebt gegeven zodat u een warme slaapplek kon krijgen, maar ging uiteindelijk niet door met uw verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk (CGVS, p.6,21). Dat u enerzijds zegt uw verzoek in Italië zo te hebben gelaten omdat de opvang er tekort schoot, en anderzijds erkent dat u ook wel eens een asielaanvraag deed om gebruik te kunnen maken van opvang en ondersteuning die voor verzoekers werd voorbehouden is reeds een sterke aanwijzing van het*

volstrekte gebrek aan *sérieux* waarmee u deze procedures bejegt. U probeert overigens de redenering om te draaien door plots te stellen dat de Franse instanties “geen beslissing willen geven” alvorens nogmaals te herhalen dat u niet van plan was om in Frankrijk te blijven (CGVS, p.22). Dat u door uw eerdere ervaringen wist en begreep dat u internationale bescherming kon vragen in de Europese lidstaten, en daar slechts op wispelturige en opportunistische wijze gebruik van maakte omdat u “er niet meer bezig was” en “gewoon verder wilde naar het volgende land” (CGVS, p.9), doet dan ook in ernstige mate afbreuk van de door u beweerde vrees. Overigens is het opmerkelijk dat u warm en koud blaast over uw tweede verblijf in het Verenigd Koninkrijk: u verklaart de ene maal dat u daar een asielpprocedure bent begonnen en wachtte op een afspraak (CGVS, p.9) terwijl u even tevoren nog had gezegd dat u geen vingerafdrukken wilde geven in Groot-Brittannië omdat u vreesde dat men u opnieuw zou deporteren (CGVS, p.9). Dat u werkelijk leefde met de angst om naar Afghanistan te worden teruggestuurd en toch weloverwogen de kans aan uw neus voorbij liet gaan om internationale bescherming te vragen in de andere Europese landen die u doorkruiste kadert in geen enkel logisch geheel. U legt overigens ook geen enkel bewijs voor dat u zich hebt aangemeld voor een procedure in Engeland, waardoor u niet verder komt dan blote beweringen. Dat u tijdens de twee jaar die u ginds beweert te hebben doorgebracht ook geen enkele andere stap hebt gezet om gebruik te maken van uw recht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en geduldig bleef wachten op een antwoord op uw brief (CGVS, p.9,22) is evenmin waarschijnlijk gezien de precare aard van uw illegale verblijf. Dit geldt des te meer daar de Britse asielinstanties informatie verspreiden in het Pashto, uw moedertaal (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.3) en u trouwens zelf ook Engels spreekt (CGVS, p.10) waardoor moet worden aangenomen dat u in staat was om informatie over uw procedure op te zoeken. U bent tenslotte toch in staat om uw smartphone te gebruiken om op het internet te gaan (CGVS, p.5).”

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dienaangaande weliswaar dat zij fouten heeft begaan en zich heeft laten meeslepen door “*lotgenoten*”, waarmee zij echter allerminst een afdoende verschuiving laat gelden voor de laattijdigheid van onderhavig verzoek om internationale bescherming en/of haar handelswijze sedert haar aankomst in Europa eind 2014-begin 2015. Dit klemt des te meer daar de verzoekende partij in 2005 reeds een verzoek om internationale bescherming in het Verenigd Koninkrijk indiende, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij op de hoogte was van het verloop van een procedure om internationale bescherming. De blote beweringen in het verzoekschrift dat de verzoekende partij “*fouten*” heeft gemaakt, dat anderen “*fouten*” maken bij het doorlopen van een asielpprocedure en/of dat zij zich heeft laten leiden door “*lotgenoten*”, werpen dan ook geen ander licht op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. Ter terechtzitting brengt de verzoekende partij de ID Application card die zij op 14 februari 2007 van de Home Office UK gekregen heeft bij. Dit document doet geen afbreuk aan voorgaande motieven, daar inzake dit verzoek om internationale bescherming de Britse overheid een negatieve beslissing genomen heeft, het beroep tegen die beslissing verworpen werd en de verzoekende partij in 2013 naar Afghanistan werd uitgewezen.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij omwille van haar langdurig verblijf in Europa niet naar Afghanistan kan terugkeren, stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de verzoekende partij er geenszins in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat zij ingeval van terugkeer naar Afghanistan omwille van haar verblijf in Europa problemen zou kennen: “*Tot slot kan ook nog worden toegevoegd dat u verklaarde niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat u lange tijd in Europa bent verbleven en “een ander soort karakter, een ander soort idee en een ander soort leven” hebt nu (CGVS, p.24-25). U bent gevraagd om dit te verduidelijken en hebt geen enkel element aangebracht ter illustratie of verduidelijking. Ook uw advocaat heeft er op gewezen dat u in totaal al 14 of 15 jaar buiten Afghanistan hebt doorgebracht (CGVS, p.26). Louter deze bewering, waarvoor u overigens geen moeite hebt gedaan om ze te staven, kan op geen enkele wijze een nood aan bescherming aantonen in uw hoofde, a fortiori omdat u geen concrete elementen hebt aangereikt die zouden ondersteunen dat u de draad van uw leven niet zou kunnen oppikken bij terugkeer naar Afghanistan, net zoals u dat hebt kunnen doen in 2014 (CGVS, p.7).*” In haar verzoekschrift komt de verzoekende partij dienaangaande niet verder dan het herhalen van en volharden in haar eerdere beweringen, hetgeen op zich echter evenmin volstaat teneinde haar vrees voor vervolging wegens haar verblijf in Europa alsnog *in concreto* aannemelijk te maken. De Raad wijst er in deze nog op dat de verzoekende partij na een verblijf in het Verenigd Koninkrijk van 2005 tot 2013 naar Afghanistan terugkeerde, waar zij tot eind 2014 verbleef zonder dat zij enige melding maakt van problemen omwille van haar eerder verblijf in het Verenigd Koninkrijk.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij kampt met “*zware psychologische problemen*” en dat zij “*zeer kwetsbaar*” is, dient vastgesteld dat zij noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen melding maakte van psychologische problemen. Evenmin legt zij enig medisch of psychologisch attest voor waaruit zou kunnen blijken dat zij te kampen heeft met psychologische problemen of andere elementen waardoor zij een kwetsbaar profiel zou hebben. Het voor het eerst opwerpen van dergelijke blote bewering in onderhavig verzoekschrift is allerminst ernstig.

2.5.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging door de taliban bijgevolg niet geloofwaardig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.6. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.6.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “*reëel risico*” loopt. Het begrip “*reëel risico*” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.6.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende

verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.6.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “Elgafaji” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de in de bestreden beslissing weergegeven landenrapporten en de EASO Guidance Note van juni 2019 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij afkomstig is uit het dorp Mamaki, gelegen in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak, dient de situatie in het district Jalrez gelegen in de provincie Maidan Wardak te worden onderzocht.

Met betrekking tot voormelde provincie wordt in de bestreden beslissing gesteld als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn

geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Uit de recente landeninformatie blijkt dat EASO de provincie Maidan Wardak indeelt als volgt: "Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Wardak, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD."

In andere woorden, de provincie Maidan Wardak is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De verzoekende partij dient individuele elementen aan te brengen. De analyse van de verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Maidan Wardak ligt in dezelfde lijn.

De informatie aangehaald in onderhavig verzoekschrift is niet van aard op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde analyse een ander licht te werpen. Deze informatie ligt immers in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie weblinks opgenomen in de bestreden beslissing). Dat de taliban aanwezig is in de provincie Maidan Wardak, wordt wel degelijk in rekening gebracht. Doch zowel uit de informatie die door de commissaris-generaal wordt aangebracht als uit de informatie opgenomen in het verzoekschrift blijkt dat het geweld in de provincie Maidan Wardak voornamelijk doelgericht van aard is. In zoverre de verzoekende partij meer recente informatie bijbrengt, blijkt hieruit bovendien niet dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie Maidan Wardak in vergelijking met de totale bevolking recent sterk is toegenomen dermate dat er heden sprake zou zijn van een situatie waarin een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar het slachtoffer zou worden van willekeurig geweld. Er dient dan ook te worden besloten dat het besluit in de EASO Guidance Note dat willekeurig geweld in de provincie Maidan Wardak niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen, heden nog steeds correct en actueel is.

Specifiek met betrekking tot de veiligheidssituatie in het district Jalrez gelegen in de provincie Maidan Wardak dient nog op de volgende elementen gewezen te worden. EASO wijst er in de Guidance Note op dat UNOCHA het district Jalrez in de tweede hoogste categorie plaatst wat betreft de ernst van het conflict in 2018 (p. 117). Uit het EASO rapport "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation" van juni 2019 blijkt dat het district Jalrez weliswaar wordt gekenmerkt door een hogere graad van veiligheidsincidenten dan andere districten van de provincie Maidan Wardak, doch tevens blijkt dat het geweld dat daarbij voorkomt doorgaans doelgericht van aard is. Er liggen geen elementen voor waaruit zou kunnen blijken dat een reis vanaf de internationale luchthaven van de stad Kabul naar het district Jalrez in de provincie Maidan Wardak een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in hoofde van de verzoekende partij zou betekenen.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Jalrez, gelegen in de provincie Maidan Wardak wel degelijk willekeurig geweld kent, maar dat het geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te

nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, *sub c* van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofdte het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij dienaangaande naar haar “*mentale problemen*” en haar “*verwestering*”. Hoger is reeds komen vast te staan dat de verzoekende partij geen medisch of psychologisch attest voorlegt waaruit de door haar voor het eerst in onderhavig verzoekschrift aangehaalde mentale problemen zouden kunnen blijken. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat de verzoekende partij te kampen heeft met mentale problemen die haar risico om ingeval van terugkeer naar haar regio van herkomst het slachtoffer te worden van het willekeurig geweld zouden verhogen. Inzake haar beweerde verwestering, dient vastgesteld dat hieromtrent hoger reeds werd vastgesteld dat de verzoekende partij er niet in slaagt om *in concreto* aannemelijk te maken dat zij dermate zou zijn verwesterd dat zij ingeval van terugkeer naar Afghanistan nood zou hebben aan internationale bescherming. Er dient bovendien op gewezen dat elementen die reeds aan bod kwam bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking komen als persoonlijke omstandigheden die het risico zouden kunnen verhogen het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6.5. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar de provincie Maidan Wardak een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.7. Waar de verzoekende partij stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het haar onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien de verzoekende partij blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor

de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. RYCKASEYS